

Teova reakce byla čistě instinktivní – na nic jiného neměl čas. Zatímco bedna padala a hrozila, že ho rozdrtí, sáhl někam dovnitř sebe, projel slupkou povrchových myšlenek přímo do pevného hukotu energie ve svém nitru a vyslal ji, aby se vyvalila ven a vzhůru.

Zachytil bednu právě včas a využil vibrace energie probíhající přirozenými vlákny jejího dřeva, aby udržel celou tu smrtelně těžkou masu naprosto bez hnutí – zavěšenou ve vzduchu těsně nad jeho hlavou.

Stihl rychlý krok na stranu, než bedně dovolil, aby pokračovala ve svém pádu.

Když se rozhlédl, kapitánka už kráčela pryč a kabát se za ní vzdouval. Netušil, jestli byla svědkem toho, co právě udělal, očividně však neměla nejmenší pochybnost, že to přežije. To ho znepokojovalo, zejména ve spojitosti s tím, že použila ten výraz *zvláštní nadání*.

Z neklidu ho ovšem vyrušil náhlý, zdrcující pocit nevolnosti a slabosti. Zapotácel se, připadalo mu, jako by skoro dostal závrať, a byl sotva s to rychle se rozhlédnout kolem, aby se ujistil, že si nikdo nevšiml, co zrovna provedl – díky bohům se zdálo, že ne. Potom se zhroutil na svoji bednu.

V okamžiku, kdy se zachránil, pocítil něco daleko přesahujícího běžné vibrace dřeva bedny – znepokojivě velký příval energie pocházející z čehosi uvnitř. Ten příval se vlastně zdál být umocněnou verzí stejné neznámé přitažlivosti a zároveň odpudivosti, kterou cítil celou noc od chvíle, kdy sem do doků přišel.

Různé zdroje energie mají různé charakteristické rysy. Byl schopný vnímat energii procházející vším, ale byly tam jasné rozdíly – odchylky v zabarvení, struktuře a rozsahu – podle toho, čím energie zrovna procházela. Ve svém domově, který mu nyní připadal jako v jiném životě, Teo tuto různorodost popsal Zuzaně jako rozmanitost ptačích hlasů v ranním sborovém zpěvu a časem se s její pomocí naučil rozlišovat mezi voláním nejrůznějších věcí – rostlin, půdy, řek, a dokonce vzdušných proudů. Pocit, který z těch beden získal dnes v noci, se však nepodobal vůbec ničemu, s čím se doposud setkal. Vibrace byly prostě moc

silné, postrádaly běžné přílivy a odlivy přirozených obměn a příliš se soustředily do neznámé intenzity, z níž ho bolela hlava.

Pokusil se dát se dohromady, několikrát se dlouze, hluboce nadechl mořského vzduchu – a zjistil, že si zase začíná dělat starosti, kolik toho kapitánka mohla vidět.

Vždyť byla taková tma, říkal si, a vše se událo tak rychle. I kdyby viděla něco neobvyklého, těžko by ho mohla z něčeho opravdu obvinít. Každopádně nedělal nic jiného, než si zachraňoval život před nevyprovokovaným útokem. Proti tomu se přece nedá nic namítat?

Teo cítil, že si svou odpovědí není zdaleka tak jistý, jak by si přál, promnul si oči, konečně vstal a ještě jednou se rozhlédl, aby se ujistil, zda ho stále nikdo nepozoruje.

Když začínal s touhle prací v docích, umiňoval si, že se bude co nejvíc snažit dělat všechno obyčejně, tak jako jakýkoli jiný pěšák. Ale už tady svoje schopnosti jednou použil, a tak si pomyslel, že nijak zvlášť neškodí, když to udělá znova. Nakonec to pro něj byl asi jediný způsob, jak dostat nějakou bednu do skladiště.

Zavřel oči a mnohem klidněji a pevněji, než když čelil padající bedně, se dal do procesu mentálního procházení všech svých povrchových myšlenek, aby dosáhl teplé pevnosti, která – co se pamatoval – sálala někde za vším tím hlukem jako hluboký, chvějivý šum v jeho jádru.

Jméno, které tomu dala Zuzana – kdysi doma v Zemsku, v době před tou hroznou nocí, která znamenala takový obrat v jeho životě a začátek jeho vyhnanství –, bylo *Dar*.

Věděl sice, že Zuzana už jeho schopnosti nepokládá za něco tak neškodného jako „dar“, ale dál se toho jména držel. Část z něj asi nepřestávala doufat, že když se ho prostě odmítne vzdát, může se mu jednoho dne hodit.

Když se dokázal k Daru dostat nerušeně a měl na to dost času, naladit se na něj mohl být skoro meditativní proces. Tentokrát dělal, co mohl, aby nevnímal intenzivní pulz obsahu beden, a namísto toho se